

ARNYISKOLA

Szellemtelenítés

J. A. WHITE

Delfin
KÖNYVEK

Cordelia Liu első éve az Árnyiskolában jól sikerült. Keményen tanult és barátokat is szerzett. Emellett több száz szellemet küldött át a túlvilágra, mivel az Árnyiskola korántsem normális iskola, és Cordelia Liu sem mondható átlagos lánynak.

De a második év máshogy alakul. A szellemek nem akarnak továbblépni a túlvilágra, a tanárok elkezdenek furcsán viselkedni, és Cordelia legjobb barátai, Agnes és Benji már nem annyira érdeklődnek a szellemek felszabadítása iránt, mint régen. Benjit lefoglalja egy új lány, akivel a nyár során barátkozott össze, míg Agnes azzal tölti az idejét, hogy olyan gépet építsen, amely képes lesz mindörökre szellemmentessé tenni az iskolát.

Cordelia az egyetlen, aki úgy gondolja, hogy ördögi események zajlanak az iskola falai között egyenesen az orruk előtt. De mi van, ha a helyzet még annál is rosszabb, mint azt

Cordelia eredetileg gondolta?

J. A. WHITE a Thickety-sorozat és a Nightbooks szerzője. Jelenleg New Jersey-ben él a feleségével, három fiával, valamint a hörcsögük, Ophelia szellemével. Amikor épp nem újabb és újabb könyveken dolgozik, akkor gyerekeknek tanítja, hogyan találjanak ki ők is történeteket. És azt kívánja, bár léteznének sárkányok, mert sokkal menőbb lenne a hátukon munkába menni.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.jawhitebooks.com

www.facebook.com/delfinkonyveksorozat

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Feszés tempójú ifjúsági thriller. A feszültség pattanásig növekszik, és az olvasó alig várja, hogy folytathassa Cordelia és barátainak kalandjait. Minden oldal meglepetéseket tartogat.”

BOOKLIST

„A sötét atmoszféra ellenére a horror határvonalát sosem lépi át a cselekmény, ami biztonságossá teszi a történetet a fiatal olvasók számára is.”

PUBLISHER’S WEEKLY

„Sötéten elbűvölő sztori. Az olvasók minden csavarját imádni fogják, egészen a megdöbbenő végkifejletig.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„Ez még az első könyvnél is lenyűgözőbb. Imádtam Cordelia és a barátai kapcsolatát, a történet pedig még az előzőnél is rejtélyesebb és borzongatóbb. Végig izgultam, hogy mi jöhet még, és nem okozott csalódást. Alig bírtam letenni!”

AMAZON

J. A. WHITE

ÁRNYISKOLA

Szellemtelenítés

— részlet —

Szellemverseny

Egy férfi állt Ms. Dalton társadalomtudomány tantermének sarkában. Kissé zavartnak tűnt, mintha szülői értekezletre érkezett volna, de nem tudná, hová is kéne mennie pontosan. Egy egyszerű szemlélődő azt mondta volna rá, hogy életben van.

De Cordelia Liu nem volt egyszerű szemlélődő.

Közelebb lépett, megvizsgálva a szellem minden porcikáját. Tekintete rezzenéstelen, lélegzetvételei egyenletesek maradtak. Más tizenkét éves sikítva elrohant volna, de Cordelia nagyon jól ismerte az itt rekedt holtakat, és már semmi sem rémiszthette meg. Nyugodtan vizsgálgatta a több tucatnyi síparadicsom jelképét, mely lelógott a férfi télikabátjáról. Arcát a szél szárazra

marta, és kötött gyapjúsapkát viselt. Miután a külsejéből levonta a maga következtetéseit, Cordelia leült a közelben egy székre, hogy megfigyelje, mit is fog csinálni. A szellem nem figyelt rá, csak egy pontot szemlélt a távolban. Talán egy olyan világot látott maga előtt, mely láthatatlan az élő szemnek. Pár perccel később hunyorgott, majd egyik kesztyűs kezét a homlokához emelte, mintha a nap fénye ellen védekezne. Mivel a függöny alig engedett be némi fényt a helyiségbe, Cordelia tudta, hogy a szellemnek valójában nem lehet gondja a vakító világossággal. Inkább ezzel akart kommunikálni vele.

– Sízemüveg – mondta Cordelia.

Lecsúsztotta a táskáját a válláról, és keresgélni kezdett. Az Árnyiskola falai közé rekedt szellemek felszabadításának egyetlen módja létezett: a Derűkulcsukat kellett megtalálni hozzá. Ezen tárgy fontos jelentőséggel bírt az elhunytak számára. És mivel a szellemek nem tudtak beszélni, ezért Cordeliának a jelekre kellett hagyatkoznia, amelyeket a külsejükből és a cselekedeteikből lehetett leolvasni. Néha igen nehéz volt megfejteni a nyomokat, de máskor – ahogy most az előtte álló férfi esetében is – a válasz egyértelmű volt.

– Szemüveg, szemüveg – mormogta, és félretúrta a többi lehetséges Derűkulcsot, amit az új tárolóból szedett elő: színes selyemsálakat, a Copperfield Dávid egy viseltes példányát és három ceruzaelemet. – Tudom, hogy itt van valahol!

Megállt, hogy letörölje az izzadtságot a homlokáról. Az Árnyiskolában általában kriptahideg volt, de New Hampshire hőmérséklete azon a héten a harminc fokot

ostromolta – totális hóhullám köszöntött be az állam átlaghőmérsékletéhez képest –, ezért Cordelia trikóját is átáztatta az izzadság. A szellem – természetesen – egyáltalán nem érzékelte a hőséget.

– Ez az! – kiáltott fel Cordelia, ahogy megpillantotta a síszemüveget a táskája alján. Kikapta, és megnézte az időt a mobilján. 11:58. *Két perc, és mehetünk*, gondolta. A szellem a Cordelia kezében lógó szemüvegre sandított, kissé zavartnak tűnt, aztán behajlította a térdét, és dülöngélni kezdett ide-oda.

– Szeretsz síelni – mondta Cordelia. – Rajta vagyok az ügyön, ígérem! Szívesen odaadnám már most a szemüveget, de versenyzünk a barátaimmal, hogy ki tud egy óra alatt több szellemet felszabadítani, és nem szabad délnél előbb elkezdni. Tudom, hogy hülyén hangzik, de csak így tudtuk rávenni Benjit, hogy segítsen. Nyár eleje óta csak otthon ül és videójátékozik.

A telefonja pittyegett.

– Na, már írt is a lustaság – mondta Cordelia. Benji Núñez küldött üzenetet.

Készen állsz a bukásra, Liu?

Ne már!, írt vissza Cordelia. Veled ellentétben nekem tervem is van.

Nekem nem kell terv. Mert TEHETSÉGEM van.

Talán a fociban, de én vagyok a SZELLEMESTER.

Azt majd meglátjuk! Én nyolcat hazaküldök. Legalább.

Egy óra alatt? Tuti nem!

Csak figyelj!

Öt se lesz!

Akkor is több lesz a tiédnél.

A képernyőn megjelent egy apró fotó egy kacsa-csőrű emlősről orvosi köpenyben. A csapatuk harmadik tagja, Agnes Matheson is csatlakozott a beszélgetéshez.

Nagyon cuki, ahogy azon veszekedtek, ki lesz a második. Mindketten tudjátok, hogy én leszek a befutó, nem?

Nézd már, hogy húz minket, írta Benji. Jól kitanítottuk.

Büszke vagyok, tette hozzá Cordelia.

Én már annak is örülök, hogy látom őket, írta Agnes, mire a barátai rengeteg mosolygós fejet küldtek vissza. Az Árnyiskola tanárai és diákjai nem tudtak a folyosón járó szellemekről. Cordelia legjobb tudása szerint csak neki, Benjinek és dr. Roqueninek, az iskola igazgatójának volt veleszületett képessége arra, hogy lássa őket. Ami bizony feszültséget teremtett Agnesszel, aki kívülállónak érezte magát amiatt, hogy a lelkek nem jelentek meg a szeme előtt. Szerencsére egy különös szemüveggel már ő is láthatta őket, így mindhárman egyenlő esélyekkel indultak a versenyben.

Cordelia úgy gondolta, versennyel egybefűzve egyszerűbb lesz segíteni a szellemeknek – és sokkal szórakoztatóbb is. Az óra tizenkettőt ütött.

ELJÖTT AZ IDŐ!!!!!!!!!!!!!!!, írta Benji.

Cordelia nem válaszolt. Ehelyett átcsúsztatta a síszemüveget a padlón, és várta, hogy a szellem izgatottan felkapja.

De a szellemet egyáltalán nem érdekelte a tárgy.

– Ne már, Casper! – mormogta Cordelia, és becipázta a táskáját. – Nem érek rá egész nap.

Nem mehetett el anélkül, hogy ne látta volna, ahogy a szellem felszabadul – enélkül nem ért volna pontot, és szorította az idő. Abban reménykedett, hogy sikerül az egyszerűbb szellemeket megkaparintania Agnes és Benji elől.

A telefonon pittyegett.

Egy meg is van, írta Benji. A nő, amelyik azt a hidegrázós üveg körhintát leste. Csak jegyet akart a vidámparkba. Ezt az üzenetet egy újabb követte Agnestől: A vizes pasil! Esernyő!

– Kicsinálsz! – mondta Cordelia a síelőnek. Aztán rájött, mit is mondott, és gyorsan hozzátette: – Bocsánat!

Legalább most már a szellem felfigyelt a szemüvegre, mire Cordelia válla megfeszült, ahogy a férfi előrehajolt, hogy felvegye. Ha nem ez lenne a Derűkulcsa, a keze áthatolna rajta, képtelen lenne felvenni.

Elérkezett az igazság pillanata, gondolta, és az ajkába harapott. A szellem könnyedén kapta fel a szemüveget.

– Ez az! – ordította Cordelia.

A síelő felett fekete háromszög nyílt. Ahogy a portál kinyílt, táncoló hópelyhek hullottak alá a férfi Derűjéből, de abban a percben eltűntek, ahogy a padlóra hulltak. A háromszögon túl Cordelia hallotta a sítálpak suhanását a lejtőn, ahol nevetés és sífelszerelések csatogása hallatszott. A szellem mosolygott, és a portál felé emelkedett. Magára vette a szemüveget – kicsit ugyan lazán lógott rajta, de Cordelia már megtanulta, hogy az ilyesféle dolgok nem igazán számítanak –, aztán felemelte a kezét, készülve a sítotok fogására, melyek

a másik oldalon vártak rá. Cordelia egy pillanatra el is feledkezett a rohanásról, ámulva nézte a jelenetet. Az Árnyiskolából felszabaduló szellemek látványa, ahogy azok saját, személyes paradicsomukba vándoroltak, megunhatatlannak tűnt.

A telefonja újra jelzett. Benji jelentkezett.

Futó. Cipőfűző. EZZEL MÁR KETTŐ.

Cordelia felnyögött. A futó lett volna a második állomása, az új szellem, aki napokon keresztül nyújtott Mr. Terpin matekterme előtt. Cordelia egyébként fülhallgatót tervezett neki adni, de hozott cipőfűzőt is a biztonság kedvéért. Zavarba ejtően sok szellem akart futni a túlvilágon, ezért fel voltak készülve ilyesféle tárgyakkal.

Sielő, írta Cordelia, és már tovább is állt. Síszemüveg. Csak most kezdek belejőnni.

Azzal futásnak eredt, gyakorlottan navigálva az Árnyiskola kanyargós folyosóin. Cordelia azt el tudná fogadni - oké, valamennyire -, ha Agnes megverné a felszabadítósdiban, de Benjitél már kevésbé viselné el a dolgot. *Folyamatosan az orrom alá dörgölné*, gondolta, és elsuhant a kitakarított tantermek elé kikészített dobozok mellett, melyek kipakolásra vártak. A székeket egymásra pakolták, a táblákat lemosták, a hegyezőket kiürítették. Az iskola üresen aludta nyári álmát egészen addig, amíg a diákok hat hét múlva vissza nem térnek a falai közé.

Csak alszik, gondolta Cordelia, *de nem üres. Az Árnyiskola sosem üres.*

A lassú kezdet után Cordelia felvette a tempót, és három másik szellemet is felszabadított: a menő punk lányt, aki a 222-es teremben pihent (szegecses bőrkarkötő kellett neki); az üzletembert, aki bizonytalan-
nak tűnt, mintha még mindig az lenne a legnagyobb gondja, hogy kihagyott néhány zsíros üzletet (az előző napi *Wall Street Journal* működött nála); és a *Pac-Man* pólót viselő kockasrácot, akinek a Derűje játéktér-
éles hangján szólalt meg (neki csak egy maroknyi apró kellett). Sajnos, nem minden Derűkulcs volt ennyire egyértelmű. Például a baseballsapkás fiút egyáltalán nem érdekelte sem a baseballkesztyű, sem a labda. A tanáriban egy kemény tekintetű férfi kertészkesztyűben csak fintorgott az ültetőka-
pa látványától, amit Cordelia a lába elé tett.

Még mindig maradt tíz perc a verseny végéig, és Cordelia már érezte a győzelem édes ízét a szájában. Kettő szellemmel többet szabadított fel Agnesnél – aki ragaszkodott ahhoz, hogy azonnal katalogizálja az összes felszabadított szellemet az adatbázisában, mert különben elfeledkezik a „legfontosabb részletekről” –, és Benjittől is csak egyetlen szellemmel volt lemaradva.

Meg tudod csinálni, gondolta.

Megállt, és végiggondolta, mi is legyen a következő lépés. Voltak a közelben más szellemek is. A vöröshajú fiú, aki fonott kosarat cipelt, és a nő, akinek az arcát fekete menyasszonyi fátyol takarta el, de Cordelia egyáltalán nem volt magabiztos az ő Derűkulcsaikat illetően. Mi van, ha rosszul tippel? Lehetséges, hogy csak az idejét pocsékolná ezzel a kettővel. Viszont mond-

hatni teljesen biztos volt a padlástérben található két szellem Derűkulcsát illetően – azonban ezekhez a teljes iskolát át kellene szelnie, és azzal értékes perceket veszítene.

Megpróbáljam?, gondolkozott. *Vagy menjek biztosra?*

Cordelia egyenesen a padlás felé indult.

2

Halloween júliusban

Cordelia berohant a harmadik emeleti tárolóba, és megrántotta a rejtett kart. Ettől kinyílt a faburkolat mögötti panel, és kitérült a bejárat, a sötét, keskeny átjáró felé, amely egyenesen az iskola fenti részeibe vezetett. Ezen iskola mélyén a rozsdás csövek és a penészes szigetelés helyett – mint a rendes épületekben lett volna szokás – a mélyedéseket tökéletes, pókhálóra emlékeztető faminták díszítették. Cordelia feje felett rézhuzalok kapcsoltak össze üres, fekete piramisokat, melyek erős pilléreként magasodtak fölé. E piramisok megtalálhatóak voltak egy másik, hasonló átjáróban is, mely a kazánházból indult, és kígyóként kúsztak felfelé a kéményen.

Funkciójuk az Árnyiskola számos rejtélye közé tartozott.

De már nem sokáig, gondolta Cordelia. Most, hogy ráleltünk Árny Ézsiás irodájára, csak idő kérdése, hogy minden titokra fény derüljön.

Megbízható lámpájának fényében Cordelia könnyedén tájékozódott a szűk átjárókban, és egyenesen a csapóajtóig ment, mely a padlásra vezetett. A ferde mennyezet alatt számos makett helyezkedett el a faemlvényeken, mintha babaház kiállítást rendeztek volna itt. A makettek között rongyrázó kúriák és egyszerű faházak is megtalálhatóak voltak. Apró ikertestvérei a hétköznapi házaknak, melyek valaha még léteztek a való világban.

Viszont még valódiságukban sem voltak sosem átlagos házak, hiszen mindig kísértetek lakták őket.

Árny Ézsiás, akiről Cordelia iskolája a nevét kapta, hihetetlen építész volt, a szellemek tudora. Azonban sok más paranormális szakértővel ellentétben ő nem gondolta, hogy a szellemek dühből vagy nyugtalanságból maradtak az élők között. Ézsiás egyszerűen úgy gondolta, hogy bizonyos házak sokkal „kísérthetőbbek”, mint mások, és mindez a különös építészeti jegyek miatt fordulhat elő. Ezen elméletét arra használta – amit ő *Építésztkának* nevezett –, hogy megépítse a legtökéletesebb kísértetjárta házat. Ézsiás itt élt élete további részében, tanulmányozta a spektrális lakókat, és sok évvel halála után a házból lett az Árnyiskola.

Cordelia első tapasztalatai szerint az iskola épp annyira kísértetjárta most is, mint amikor még Ézsiás otthona volt.

Cordelia felmászott a létrán, és becsukta a csapóajtót maga mögött. Megkönnyebbülve konstataálta, hogy Benji még nem rohant fel a padlásra a két szellemhez. A kislányhoz, aki boszorkányálarcot viselt és műanyag-tököt cipelt magával. És az idős férfihez, aki egy ládán foglalt helyet, és hang nélkül dobolt lábával a padlón.

Cordelia lenézett a telefonjára.

Öt percem maradt, gondolta. Több mint elég, hogy mindketten felszabaduljanak.

Cordelia úgy döntött, hogy a cukorkagyűjtő lánykával kezd. Egy súlyos perc után, mialatt a táskájában turkált, előszedett egy maréknyi apró csokit.

– Tessék – mondta, és letérdelt, hogy a szeme egy vonalba kerüljön a lánykéival. Óvatosan letette elé a csokit. – Tessék. Kissé olvadtak. Bocsánat.

A lányt nem zavarta. Előrehajolt, kobaltkék szeme kitágult az álarc mögött, a csokoládék felé nyúlt. Világító karkötője még inkább felfénylett, de akkor hirtelen Benji bukkant fel a csapóajtónál.

– Várj már! – kiáltotta, ahogy feldolgozta az előtte kibontakozó jelenetet a padláson, majd megtorpant. Egész nyáron nem vágatta le a haját, így hullámos tincsei a szemébe omlottak. – Kislány, nem akarod azt a béna csokit! Nálam van sokkal jobb!

Benji előhúzott egy táblás Hershey csokit a táskájából, és a padlóra tette. A cukorkagyűjtő kislány elfordult, és elgondolkozott az új ajándék láttán.

– Most komolyan? – kérdezte Cordelia. – Komolyan megpróbálsz ellopni a szellememet?

– Nem hibáztathatsz érte – húzta fel a vállát Benji ártatlanul. – A te ötleted volt, hogy csináljuk versenyt ebből az egészből.

– Csak így tudtalak rávenni, hogy gyere el! Mióta elkezdődött a nyár, teljesen elfeledkeztél a szellemekről.

Benji bólintott.

– Ezt hívják vakációnak, Cord. Neked is ki kéne kapcsolnod néha.

A kislány tett néhány lépést Benji felé, és már nyúlt is a tábla felé.

– Tökéletes választás! – mondta Benji győzelemittas mosollyal. Általában Cordelia szerette látni ezt a mosolyt, de abban a pillanatban egyre jobban idegesítette. *Hogy hiheti, hogy ő jobb a szellemszabadításban, amikor nekem még egy bugyuta játékot is ki kellett találnom, hogy egyáltalán rávegyem arra, hogy eljőjjön?* Mérges volt, ez nem is kérdés, emellett bántotta az is, hogy ennyire keményen dolgozott azért, hogy kimozdítsa a fiút otthonról. Még ha Benjit nem is érdeklik annyira a szellemek, nem akart legalább *vele* találkozni?

Cordelia előszedett még egy adag csokit, elhatározta, hogy nem hagyja nyerni a fiút.

– Egyetlen béna csoki? – kérdezte a szellemet. – Csak ennyije van? Itt van négyféle ízű!

A kislány újra Cordelia felé fordult, és oldalra billentette a fejét.

– Azok az aprócska csokik teljesen el vannak olvadva! – mondta Benji, és Cordeliát elégedettséggel töltötte el,

hogy a mosoly egy pillanatra eltűnt az arcáról. – Az enyém egész este a fagyasztóban volt. Most tökéletes.

– Nekem több van! – kiáltotta Cordelia, és újabb cukrokat szedett ki a táskájából. – Mogyorós csoki, tejkaramella!

– Senki se szereti a tejkaramellát – mondta Benji. – Még a szellemek se. – Kibontotta a Hershey csokit. – Ezt nézd! Kibontottam neked.

A cukorkagyűjtő kislány Benjiről Cordeliára nézett, aztán újra Benjire. A műanyag tök megremegett a kezében. *Kezd ideges lenni*, gondolta Cordelia. Nem ez az első alkalom, hogy ilyet látott. Néha a szellemek akkor is így viselkednek, ha túl sok nem megfelelő Derűkulcsot ajánlanak fel nekik.

Az azonban eddig mindig csak véletlenül történt, gondolta, ahogy a szellem tanácstalanul forgott kettőjük között. *Ez most más. Ezt a szegény kislányt piszkáljuk.*

– Abba kell hagynunk – mondta Cordelia, és az arca felforrósodott a szégyentől. – Gonoszkodunk veled.

Benji elszégyellte magát és bólintott.

– Sajnáljuk – mondta a szellemnek. – Vidd el azt a csokit, amelyik csak tetszik.

– Vagy vidd el mindet – tette hozzá Cordelia. – A lényeg az, hogy indulj el a...

A szellem világító karkötője hirtelen felvillant, vakító, zöld fénnel. Cordelia gyorsan eltakarta a szemét és elfordult. Amikor újra visszanézett, a cukorkagyűjtő kislány már majdnem fölé került: kinyújtott karral lebegett, fekete csizmája alig érintette a padlót. A lelkek nem tudtak kapcsolatba lépni semmi mással a Derűkul-

csukon kívül, és általában könnyedén áthatolnak az élő-kön is. Ez csak akkor változik meg, ha dühösek. Ugyan akkor sem képesek arra, hogy hozzáérjenek az élőkhöz, de az ujjaik hideg, dermesztő érzést keltenek a bőrön és a csontokban. Cordeliát már jó párszor „megcsípték” így a szellemek.

Az érzés néhány órával később elmúlik, de ez nem jelenti azt, hogy a szellemek nem veszélyesek. Cordeliát eddig csak a karján és a lábán marták meg, de abba bele sem akart gondolni, milyen érzés lehet, amikor egy szellem ujjai áthatolnak valakinek a szívéen.

Ennek lehetőségét mérlegelve Cordelia a mellkasa elé kapta a kezét és elugrott a cukorkás lány elől, de nem volt eléggé gyors. A halott lány ujjai áthatoltak a csuklóján, hideg érzést hagyva a bőrén. Mintha az embert megmarná egy jégpók. Cordelia nem törődött a fájdalommal, inkább tovább hátrált, és a karjával kapálózott, hogy fenntartsa némi egyensúlyt. Ha elérné a lány szellemzónájának végét – ami egy láthatatlan határt jelentett, mely az iskola egy részébe zárta a szellemeket –, akkor biztonságban lenne.

– Mögötted! – kiáltotta Benji.

Cordelia felnyögött, inkább a meglepetéstől, mintsem fájdalomában, ahogy a háta valami keménynek ütközött. Először azt hitte, hogy a padlás fala az, aztán hangos reccsenést hallott, és ráébredt, hogy Árny Ézsiás egyik makettjét lökte le a tartójáról.

Nagyszerű, gondolta Cordelia. Ha a szellem nem öl meg, akkor majd dr. Roqueni fog.

A cukorkás lány egy méternyire állt Cordeliától, és apró öklével a láthatatlan falakat ütötte. A boszorkány-álarc félrebillent az arcán, felfedve sápadt állát és kékes ajkait.

– Nagyon sajnálom – mondta Cordelia, de nem nézett a lány szemébe. – A mi hibánk volt.

Benji felvette a halom minicsokit, és odalépett a szellemhez. Cordelia elhessegette, attól félt, hogy a szellem Benjire fogja irányítani minden dühét most, hogy ő már nem elérhető. De Benji nem foglalkozott ezzel, és a lány szembenézett vele.

– Én is nagyon sajnálom – mondta, és beledobált minden csokit a műanyag tökbé. A lányka Derűje azonnal megnyílt: friss őszi este nevetéssel és csengetéssel telve.

A lány végül megajándékozta Benjit és Cordeliát egy megbocsátó mosollyal, és örökre elhagyta az élők világát.

– Mennyire kapott el? – kérdezte Benji, és óvatosan felemelte Cordelia csuklóját. A lány tekintete összefonódott Benji mélybarna pillantásával, mely ellágyult az aggodalomtól, és már egyáltalán nem is volt rá mérges.

– Nem annyira, mint megérdemeltem volna – mondta.
– Rendben leszek. – Aztán lenézett a házra, amit lesodort a tartójáról. – Vagy nem biztos.

Letérdelt a makett mellé, és végigsimította a felületét, kutatva a sérülések után. Különös kis kunyhó volt, két teljesen különböző stílust ötvözött: téglá az alsó részen, zöld stukkó, dekorációként szolgáló falécekkel

a tetején. Tucatnyi fekete lópatkó haladt felfelé a kéményen.

– Azt gondoltam, hogy minden ilyen makett alapja kísértetjárta ház volt – mondta Benji –, de ez úgy fest, mintha egy tündérmeséből került volna ide.

– Az építésztika minden házon működhet, nem kell hideglelős régi kúriának lennie – felelte Cordelia. – Ez egy újhullámos Tudor ház. Nagyon népszerű volt Árný úr idejében, amikor kutatgatott.

Benji döbbenetesen nézett rá.

– És ezt mégis honnan tudod?

– Nagyon sok YouTube videót néztem a témában. Arra gondoltam, hasznos lenne megismerni egy kicsit az építészetet. Talán akkor megérthetném, mégis hogyan működik az iskola.

– Én már nagyon jól tudom, hogy működik – mondta Benji. – Jönnék a szellemek, mi meg hazaküldjük őket. – A kezét a modell alá csúsztatta. – Segíts visszatenni!

Együtt visszahelyezték az apró házat a helyére. Cordelia körbejárta az alapzatot, hogy még egyszer megvizsgálja a házat, majd döbbenetesen kapkodott levegő után, ahogy meglátta a tető hátulját. Körülbelül tenyérsnyi helyen süppedt be a rész, ahol a padlónak ütközött a modell.

– Hoppá – mondta Benji, és összeszorította a fogát. – Annyira nem rossz a helyzet. Lehet, dr. Roqueni nem is fogja észrevenni.

– Dr. Roqueni mindent észrevesz. El kell mondanunk neki!

– Akkor nem, ha megjavítjuk – javasolta Benji, és belenyomta az ujját a lyukba, próbálva kiszedni a törött részt. – Mégis mennyire lehet nehéz? Csak egy kis ragasztó kell, és olyan lesz, mint...

A tető újabb része omlott be a keze alatt, amitől a lyuk kétszer akkora lett.

– Csak még jobban elrontod! – sikította Cordelia, és eltolta Benji kezét.

– Én csak segíteni akartam.

– Tudom – sóhajtotta Cordelia, és átnézett a lyukon; egy teljesen berendezett hálószobát látott baldachinos ágygal, antik szekrénnel és álló tükörrel. Cordeliát megcsapta valami édes és füstös illat, mintha illatgyertya lenne.

– Nézd csak meg a részleteket! – mondta. – Van itt bútor meg minden! Még egy apró könyv is az éjjeliszekrényen.

– De ezek a modellek nem is nyithatóak, meg semmi – felelte Benji. – Akkor meg miért tett bele ennyi erőfeszítést?

– Ézsiás próbált rájönni, hogy ezeket a házakat mi is tette kísértetjártává. Úgy gondolom, ezért jelenített meg minden részletet odabent is, hátha ebben rejlene a...

Megnyikordult mögöttük az ajtó. Cordelia megfordult, és szembetalálta magát egy magas férfival, aki a hatvanas évei végén járhatott. Épp áthaladt az ajtón dr. Roqueni lakása felé a padláson. Sötétre festett, háromszög alakú szemüveget viselt. Egy apró mérő pihent a bal kezében, ami vékony fekete huzallal csatlakozott

a szemüveghez, és úgy kattogott, mint egy Geiger-Müller számláló.

És abban a percben, ahogy megpillantotta Cordeliát és Benjit, gyerekes lelkesedéssel vigyorgott rájuk.

– Hát sziasztok! – mondta. – Ti meg mióta vagytok halottak?